

REGGIO CALABRIA 198
FROM THIS
THIS DANGEROUS BEGINNING
REGGIO CALABRIA...

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: A HÁRMAS ÉVE – 4. FELVONÁS

Még korán volt azon a márciusi reggelen, amikor valaki becsöngetett.

Mindenki azonnal találgatni kezdte, ki lehet az. A lányom, Giorgia elmosolyodott, és tökéletes magabiztossággal kijelentette:

„Végre. Érted jöttek, hogy letartóztassanak.”

Mint kiderült, csak a postás volt.

Előző este elfelejtett kézbesíteni egy táviratot. Attól félt, hogy a hiba az állásába kerülhet, ezért úgy döntött, hajnalban helyrehozza. Számára az időpont láthatóan apró részlet volt.

A feleségem kíváncsiságból felbontotta a táviratot. Ez állt benne:

„Méltóságos Asszonyát és férjét meghívjuk a május 30-án a Reggio Calabria-i Arkhónok Termében tartandó rendezvényre, amelynek címe: Az 1993-ban született ikrek.

Kérjük, a távirat kézhezvételétől számított három napon belül vegye fel a kapcsolatot a titkársággal, és erősítse meg részvételét. Költségek nem merülnek fel.”

Egymásra néztünk.

Harminchárom év telt el. Ilyen események nem gyakran történnek. Kíváncsiak voltunk.

A feleségem azonnal belekezdett a jó tanácsok hadjáratába.

Viselkedj rendesen.

Ne csinálj semmi meggondolatlant.

Maradj nyugodt és tiszta fejű.

Fogadj el bármit, amit adnak.

Aztán csendben gyere haza.

Mosolygott, miközben mondta.

Pontosan tudta, hogy a farkasnak tanácsot adni arról, hogyan viselkedjen a bárányok között, általában időpocsékolás.

Ahahahah.

Végre elérkezett a rendezvény napja.

A terem zsúfolásig megtelt. Senkit sem ismertünk fel. Én legalábbis nem.

Az idő mindenki arcát megváltoztatta.

Különös módon szinte senki sem hozta el a gyerekeit.

A program egy előadóval kezdődött, egy szülészorvossal, aki azokban az években a klinikán dolgozott.

Felidézte, hogy 1993 rendkívüli év volt.

Ötvennégy ikerszülés történt.

Ezek közül ötvenegy lány volt.

Csak három volt fiú.

Ezután a klinika igazgatója lépett a színpadra, és előrehívta azt a három párt, akiknek fiú ikreik születtek.

Amikor meghallottam a vezetéknevemet, a feleségem csendben keresztet vetett.

Új kaland kezdődött.

Tudta, hogy beszélni fogok.

Csak azt nem tudta, mit fogok mondani.

Az első pártól megkérdezték, szerintük mi okozta az ikerszülést. A férj

lendületesen azt felelte, hogy valószínűleg a jó étel és a nagy szenvedély játszotta a döntő szerepet.

A közönség nevetett és tapsolt.

A második pár ugyanezt a kérdést kapta.

Ezúttal a feleség válaszolt, és azt vetette fel, hogy egy korszerű hormonkezelés valahogy befolyásolhatta az eredményt.

Aztán ránk került a sor.

A feleségem gyorsan magához ragadta a mikrofont, mielőtt én tehettem volna.

Elmagyarázta, hogy az ikerszülések végigvonulnak a családom történetén: én, az apám, és előtte a nagyapám.

Szerinte ez előre látható volt.

Szinte természetes.

Minden biztonságosan haladt.

Aztán elkövette a végzetes hibát.

Megpróbálta átadni nekem a mikrofont.

Elkaptam.

Ez egyszeri lehetőség volt az életben.

Nem szalaszthattam el.

Elmagyaráztam, hogy azokban az években a Gillette-nek dolgoztam a nagykereskedelemben.

Természetesen, mondtam, az ikerszüléseket könnyű megmagyarázni.

Ugyanaz az elv, mint a promócióinknál:

kettőt vegyél, egyet fizess.

A terem felrobbant a nevetéstől.

A reakción felbátorodva folytattam.

„Megterhelő év volt, 1993. Felejthetetlen. De azt is szeretném leszögezni, hogy előtte soha nem volt szerencsém megismerni egyetlen itt jelen lévő hölgyet sem.”

A hölgyek mosolyogtak.

A férjek kevésbé.

Az univerzumban helyreállt az egyensúly.

Végül a rendezvény véget ért, és elindultunk a kijárat felé.

Épp amikor távoztunk, több hölgy is megállított.

„Gillettenarrative úr” – szólítottak.

És abban a pillanatban megértettem valamit.

Az évek telnek.

Az arcok változnak.
Az emlékek elhalványulnak.
De a történetek gyorsabban utaznak, mint az emberek.
Ferdinandóként érkeztem.
A történeteim valahogy előttem érkeztek meg.

Ferdinando